

פניני תורה

זמני כניסת ויציאת השבת

שעון קיץ

ראה

כניסת השבת : 7:10

צאת שבת: 8:12

רבינו תם: 8:42

כה' מנחם אב תשפ"ו

פרשת השבוע: ראה הפטרה: עניה סוערה (ישעיה נד)

נערך בס"ד ובזכות הרבים ע"י הרב משה דייך נ"י

מאמר לפרשה

בפרשה מצינו בין המצוות עשה, שתי מצוות שיש להם תוכן קצת דומה, והם: מצות הצדקה ומצות המעשרות. בכדי לעמוד על של חשיבות מצות אלו נציין דברי חז"ל בכמה מקומות.

בפסיקתא דרב כהנא (פיסקא י' - עשר תעשר) אמרו: ר' יהושע דסכנין בשם ר' לוי בזכות שני דברים ישראל מתחטאים לפני המקום, בזכות שבת ובזכות מעשרות. בזכות שבת מנין, אם תשיב משבת רגלך (ישעיה נח: יג), מה כתיב בתריה, "אז תתענג על ה' והרכבתך" (ישעיה נ"ח, יד). בזכות מעשרות מנין, "ושמחת בכל הטוב אשר נתן לך ה' אלקיך ולביתך אתה והלוי והגר אשר בקרבך" (דברים כו: יא). ע"כ.

ובענין הצדקה מצינו רבים ממאמרי חז"ל. בבראשית רבתי (פרשת ויחי עמוד 256) משם אליהו הנביא אמרו, גדולה צדקה שמשנברא העולם ועד אותה שעה כל הנותנה הרי זה משתבח וקולט עצמו מדינה של גיהנם. מנין שהוא משתבח שנאמר "אשרי שומרי משפט עושה צדקה בכל עת" (תהלים ק"ו ג'). ומנין שקולט עצמו מדינה של גיהנם שנאמר "אשרי משכיל אל דל ביום רעה ימלטוהו ה'" (שם מ"א ב'). גדולה הצדקה שמצלת מדרך המות שנאמר "וצדקה תציל ממות" (משלי י' ב'). ע"כ.

וכן מבואר בתנא דבי אליהו (זוטא פרשה א) גדולה צדקה שמצלת את האדם מדרך המות. גדולה צדקה שהיא מארכת ימיו ושנותיו של אדם. גדולה צדקה שהיא מביאה את האדם לחיי העולם הבא. גדולה צדקה ששוותה לתורה. גדולה צדקה שהתורה משולה בה. גדולה צדקה שממהרת להביא את ימות המשיח ואת ימות הגאולה. גדולה צדקה שהיא מעלה ומושיבה את נותנה נגד כסא הכבוד. ע"כ.

בספר 'משכיל אל דל' מבאר את מעלות מצוות אלו. הנה בגמ' יומא (פו) אמרו חז"ל שיש ארבעה חלוקי כפרה. אם עבר על מצות עשה ועשה תשובה נמחל לו מיד. עבר על לא תעשה ועשה תשובה, תשובה תולה ויום כיפור מכפר. עבר על כריתות ומיתות ב"ד, ועשה תשובה, תשובה ויום כיפור תולים ויסורים ממרקים. ואם חטא בחילול ה', ועשה תשובה, תשובה ויום כיפור ויסורים תולים ומיתה ממרקת. ע"כ.

ופירש הטורי זהב (ס' רמב) שכוונת חז"ל באומרם כל השומר שבת כהלכתו מוחלים לו על כל עוונותיו. הכוונה דאחר שעשה תשובה ומתחזק הרבה בשמירת השבת בכל כוחו, בזה אין צריך להמתין עד יום כיפור בכדי לכפר לו על עוונותיו, וכן אם היה צריך לקבל יסורים בכדי להתכפר, בזה גדולה זכות השבת שהיא מטהרת אותו ושוב אינו צריך את היסורים, או את יום המיתה.

וכן לענין מצות הצדקה וגמילות חסדים כותב רבינו יונה בשערי תשובה (שער ד' אות יא) שאף אם צריך האדם לקבל יסורים בגלל העבירות שעשה, יכין לבו לעשות מצוות המגילות מן היסורים כמו מצות הצדקה, כי היא מצלת גם מן המות, שנאמר (משלי י' ב) "וצדקה תציל ממות". וכן יעסוק במצות גמילות חסדים לעזור את חבריו בעצמו והשתדלותו, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (סוכה מט, ב) גדולה גמילות חסדים מן הצדקה, שהצדקה בממונו וגמילות חסדים בין בגופו ובין בממונו. ע"כ.

נמצא שכל מעלת מצוות אלו רק אחר שהאדם עשה תשובה, אז רב כוחם של מצוות אלו שהם מטהרות את האדם לגמרי שלא יצטרך ליסורים ולא להמתין עד יום כיפור.

ויש דבר משותף למצוות אלו כפי שביארו המפרשים: היות ובמצוות אלו אנו רואים את כח האמונה החזק שיש לאדם שמקיים אותם בדקדוק ושם מבטחו בבורא עולם. שהנה השבת הרי מוכיחה זאת בעליל, שהרי אינו הולך לעבודתו, ואדרבה עוד מוציא הוצאות מרובות לצורך השבת, הרי שבזה מאמין שהקב"ה הזן ומפרנס את העולם, וכשם שהוא שבת ממלאכתו בשביעי כך האדם שובת בה.

כך גם מצוות מעשרות ומצות הצדקה, שהאדם נותן כפי ציווי הבורא, למרות שנראה שהוא מפסיד מנכסיו שזה עתה הרויח. אך הוא מאמין שהבורא הוא המפרנס והוא השולח לו את כל צרכיו, ובתוך נכסיו שולח לו ג"כ את חלקם של אנשים נוספים, מעשרות ללויים, וצדקה לתת לעניים. בכדי לזכות אותו שיהיה הוא בבחינת משפיע לאחרים, ואין הוא מרגיש בזה שהוא מפסיד, אלא רק עושה את השליחות של הבורא שנתן בו את האמון והזכות להעביר את מה שאחרים צריכים לקבל ממנו יתברך דרכו.

לעילוי נשמת מו"ז הרב פתחי בן שרה זצ"ל זי"ע א.ת.נ.צ.ב.ה.

מעלת הזהירות בברכות: סיפר הרב בקשט ראש ישיבה בדטרויט שבקנדה על מעלת הזהירות בברכות. ברכת השועטת מרדין ללידא הגיע זקן צדיקי הדור מרן החפץ חיים על מנת לחזק ולשמר בעיר לידא את עיקרי היהדות כשרות שבת וטהרת המשפחה. בין הרבנים הרבים והנכבדים אשר באו להקביל פניו הייתי אף אני בהיותי אז בחור צעיר בלומדי בישיבתו של הגר"י ניימן זצ"ל. במקום שבו נערכה קבלת הפנים גילו שאין מקום ישיבה עבור החפץ חיים הניחו איפוא מזוודות זו על גבי זו, על מנת שיוכל צדיק זה לישוב עליהן. ומשראו שאין החפץ חיים יושב מחמת שאין מקום ישיבה אף עבורם, התרחקו מעט מהמקום כדי שיוכל לישוב בנוח.

אני מספר הרב בקשט נשארתי על עמדי כדי לשמור על המזוודות, ואהיה כאלם אשר לא יפתח פיו מגודל ההתרגשות שאחזה בי. ומלבד מה שהצלחתי להזכיר שם אבי ביודעי שהחפץ חיים מכירו אישית, ויודע במי מדובר לא אמרתי דבר. ואז שמעתי קול ענות של החפץ חיים באומרו כביכול לעצמו: רבונו של עולם ראה ילד עוזב את אביו ואמו אחיו ואחיותיו רק כדי ללמוד תורה, וכדי לחזקני ולאמצני עוד אחז החפץ חיים בידי ואמר: 'בני הזהר בברכות ובזה תנצל מכל צרה וצוקה'. והוסיף הרב בקשט שנמנה גם על תלמידי ישיבת מיר ואמר: "סכנות רבות עברתי עלי חלד, סכנת סין, יפן, ורוסיה, וב"ה נצילתי מכולם. (סופר במסגרת אסיפת נוטרי אמן בבית חלקיה)

ברכת שהכל מסוגלת לבטל את הדינים: את הסיפור הבא סיפר המשגיח הגה"צ רבי דן סגל שליט"א (נוטרי אמן עמ' קכה) רב נכבד מהעיר תוניס הלך בדרך בחברת שניים מתלמידיו לפתע פגשו בישמעאלי שאיים על הרב שיהרוג אותו. התלמידים התחננו בפניו כי ירחם על חיי רבם, 'איש קדוש הוא הזהירו אותו התלמידים הפוגע בו יביא על עצמו יסורים' אמרו. אך כל תחנוניהם לא הועילו. 'לא תפחידו אותי בדבריכם' גיחך ברשעות, 'את החכם היהודי אני מבקש להרוג'. הבין הרב כי לא יצליח לשנות את כוונות הזדון של הישמעאלי לפיכך ביקש להציל את חיי תלמידיו. בני פנה אל תלמידיו הנאמנים אל נא תחרפו את נפשכם בשבילי מהרו והצילו את חייכם הנה הנכם רואים שכן בליעל זה רוצה להרוג רק אותי מקבל אני על עצמי דין שמים באהבה. שני התלמידים היססו האם יעזבו את רבם בידיו של בן בליעל זה. אך החכם עמד על דעתו והאיץ בהם להתרחק, בדמעות נפרדו ממנו השניים כשיצאו מטווח הסכנה מיהרו לחפש אחר מקום מסתור והמשיכו לעקוב משם אחר הנעשה.

הישמעאלי שאל את הרב מהי בקשתך האחרונה? 'רצוני לשתות מים' ענה הרב. הרב לקח את כוס המים שהגיש לו הישמעאלי והתכוון לברך בפעם האחרונה בחייו. ברעד הגה כל מלה 'ברוך אתה ה' אלקינו מלך העולם שהכל נהיה בדברו'. והנה בזמן שלגם הרב מן המים הופיע 'שייח' נכבד, הלה הבין מיד את כוונותיו של הישמעאלי, ולמרות שאף הוא לא היה מאוהבי היהודים, התנגד באופן בלתי מוסבר לתכניתו, 'תבחר לך כל יהודי אחר' כעס עליו, 'הזהר לך פן תפגע בחכם זה'. הרוצח התאכזב אבל למול תגובתו הנחרצת של 'השייח' לא נותר לו אלא לציית. הוא שלח את הרב לדרכו והרב פנה לחפש את תלמידיו אך לא מצאם, מפני שכששמעו את חילופי הדברים מיהרו לברוח ולהתחבא במקום בטוח. לאחר זמן פגשו התלמידים את רבם שמחתם על נס ההצלה לא ידעה גבול. מדוע ביקש הרב לשתות מים באותו רגע גורלי? שאלו, האם הרב היה צמא? לא, ענה הרב, 'לא למים נזקקתי אלא לברכת שהכל' שהרי כך למדתי מרבובתי 'ברכת שהכל' מסוגלת לבטל גם את הדינים קשים ביותר כאשר היא נאמרת מתוך אמונה שלימה שאין עוד מלבדו.

כוחה של ברכת שהכל להצילו מן המשפט: אברך ירושלמי אב לתשעה ילדים נקלע שלא באשמתו לפרשה משפטית מסובכת, הוא נאלץ לעמוד מול התביעה בבית המשפט שדרשה להשית עליו עונש מאסר כבד. בבוקר שבו היה אמור להינתן גזר הדין נכנס האברך אל הגאון רבי ישראל יעקב פישר זצוק"ל ראב"ד העדה החרדית ורבה של 'זכרון משה' וסיפר לו בבכי על מצוקתו הקשה. הראב"ד פתח את המגירה הוציא משם סוכריה והגיש לו, האברך היה נבוך. אחז רבי ישראל יעקב בידו של האברך ואמר לו: 'קח את הסוכריה וטמון אתה בכיסך, כשיכנס השופט לאולם בית המשפט התעלם לגמרי מכל מה שמתרחש שם. אחוז בידך את הסוכריה הזו ותברך עם כל הכוונה 'ברוך אתה ה' אלקינו מלך העולם שהכל נהיה בדברו' כשתאמר 'שהכל' תכוון כפשוטו שהכל, הכל הכל בלא יוצא מן הכלל נהיה בדברו, מה יפסוק השופט, איך תתמודד עם הפסק, וכל כיוצא בזה, הכל נהיה בדברו. בזכות האמונה שלך הקב"ה ישפיע עליך ברכה והצלחה. השופט נכנס לאולם האברך הוציא את הסוכריה עצם את עיניו כל כולו מרוכז בברכה 'ברוך אתה ה' הוא אמר את שם ה' עם כל הכוונה 'אדון הכל היה הווה ויהיה', 'אלקינו' תקיף ובעל היכולת ובעל הכוחות כולם. 'שהכל נהיה בדברו' ומכניס את הסוכריה לפיו. הפרקליטות תבעה שתיים עשרה שנות מאסר, עורכי הדין שלו בקשו להפחית לשלש, ארבע שנים, על פחות מזה לא דברו.

ואז קרה משהו משונה. השופט הראשי הסתודד עם שני השופטים האחרים אחרי כמה דקות הם הכריזו על הפסקה לצורך התייעצות. האברך נשאר על מקומו מרוכז בעצמו כל העת הוא מכוון עם כל העוצמה 'שהכל נהיה בדברו' חלפו עשרים דקות, חצי שעה, שעה, לבסוף נכנס השופט לאולם הוא פתח את דבריו ואמר: המעשים בכתב האישום חמורים, אבל בעדות של העד המרכזי התגלתה סתירה מהותית, ברוב דעות שנים מול אחד החלטנו לזכות את הנאשם מחמת הספק. 'נס משמים', אין הגדרה אחרת. האברך נכנס לביתו של הגאון רבי ישראל יעקב פישר כדי לספר לו על הנס הגדול ולהודות לו על עצתו. אמר לו הראב"ד ראה מה כוחה של ברכה אחת של 'שהכל'. אם כן תשתדל שזה לא יהיה חד פעמי ולא רק על ברכה אחת עליך לברך את כל הברכות בכוונה, לא מדובר על מצוות גדולות ולא על מצוות נדירות, מדובר בסך הכל על ברכה. ברכה רגילה דבר יום ביומו אפשר לקחת דבר פשוט ולהרים אותו לשמים לעשות ממנו עולמות. (שיח יוסף ד)

פניני הלכה בפרשה

החיובים שנלמדים מהמילה 'צדקה': במילת צדקה כך מפרש המהר"ל יש רמזים לגודל הנתינה לעניים שחייב בה האדם האותיות צ' וק' רומזות לכך שכאשר יש לאדם ק' [מאה] יעשה ממנה צ' [תשעים] וזה רמז למעשר כספים. והאותיות ד' וה' רומזות לכך שאם אדם רוצה להרבות בצדקה יעשה מ-ה' [חמש] ד' [ארבע] והיינו שיתן חומש. וכן אמרו חז"ל (כתובות דף סז) המבזבז אל יבזבז יותר מחומש. רמז נוסף: מי שיש לו מעות כמנין 'צדקה' והיינו (199) מאתים פחות אחת, הוא יכול לקבל צדקה. שהרי אמרו חז"ל (מס' פאה ח ה) מי שיש לו מאתיים זוז לא יטול צדקה, ואילו מי שיש לו מאתיים זוז חסר דינר, אזי אפי' אם נותנים לו אלף דינר בבת אחת הרי זה יטול. הר"ש והרע"ב [פאה פ"ח ח] ביארו כי שיעור מאתיים זוז הוא שיעור הוצאות האדם במשך שנה. (מהר"ל) 'צדקה' באותיות א"ת ב"ש זה 'הקדצ' [צדקה למפרע] נשארים באותן אותיות רמז שהנותן צדקה לא מפסיד.

פרפראות בפרשה

את הברכה אשר תשמעו אל מצות ה'.. והקללה אם לא תשמעו..

הקדמת שכר על המצוות: בספר 'אפריון' שואל מדוע על הברכה נאמר 'אשר תשמעו' ואילו על הקללה נאמר 'אם לא תשמעו'. ומסביר שהקב"ה מתנהג עמנו כמו אב שמתנהג עם בנו הקטן, שדרך האב הוא להקדים טובה לבנו למען ילך בדרך טובים, ומקדים לו פרוטה ומתנות כדי שילך לבית הספר וישקוד על התורה, והנה הוא מקדים לו שכרו, אבל אינו מעניש את בנו עד אחר שכבר קלקל דרכיו ולא מקודם.

כמו כן הקב"ה נותן לנו שכר טוב קודם שקיימנו את המצוות כמ"ש [תנחומא פ' אמור סי' ז' ומד"ר שם כ"ז ב'] על הפסוק "מי הקדימני ואשלם" [איוב מ"א ג'], כלום מל אדם את בנו עד שלא נתתי לו בן, כלום עשה מעקה עד שלא נתתי לו בית, וכן הקדים לתת לנו ארץ הקדושה על מנת שנשמור מצותיו, כמ"ש [תהלים ק"ה מ"ד מ"ה] ויתן להם ארצות גוים בעבור ישמרו חקיו וגו'. אבל את העונש אינו מעניש רק אחר שעברו על המצוות. ואעפ"י שגלוי וידוע לפניו ית"ש שעתידין לחטוא, מ"מ אינו דן אותם על העתיד, כמו שמצאנו בישמעאל [בראשית כ"א י"ז] "כי שמע אלקים אל קול הנער באשר הוא שם", ופירשו רז"ל לפי מעשים שהוא עושה עכשיו הוא נדון, ולא לפי מה שהוא עתיד לעשות וכו'. ולכן בקללה נאמר "אם לא תשמעו", כי אך רק אז תבא ולא קודם, אבל על הברכה נאמר 'אשר תשמעו' כי הברכה נותן הקב"ה מיד במוקדם, רק על תנאי אשר תשמעו אחר כך כמו שפירש רש"י על מנת אשר תשמעו. (אפריון)

כִּי יָקוּם.. נָבִיא.. וְלָכָה אַחֲרֵי אֱלֹהִים אֲחֵרִים.. לֹא תִשְׁמַע אֶל דְּבָרֵי הַנָּבִיא.. כִּי מִנְסָה ה'.. אֶתְכֶם לְדַעַת הַיִּשְׂרָאֵל אֲתֵיבִים אֶת ה'..
המבחן לאהבת ה': פרשה זו נאמרה בענין נביא המתנבא לעבוד עבודה זרה ונותן אותות ומופתים על זה, ומצווה הקב"ה שאסור לשמוע לקולו. ועל זה אומר הכתוב שזה ניסיון מאת ה' שבא לבדוק אם עם ישראל אוהבים את ה' או לא. שאל הגאון ר' יוסף שאול נתנזון זצ"ל למה זה ניסיון על 'אהבת ה'" הרי הנביא הזה מדבר בשם ה' ונותן על זה אות ומופת, ולמה אם שומעים בקולו זה הוכחה "שלא אוהבים את ה'".

ותירץ על פי משל: מורה שמחנך תלמידים יש לו הרבה תלמידים, יש כאלו שבאמת באים לשמוע וללמוד ורוצים לשמוע את דבריו, אך ישנם תלמידים שאינם אוהבים ללמוד ונמצאים בשיעור רק מחמת ההכרח. כיצד ניתן לבדוק מי הוא תלמיד הרוצה ללמוד באמת ומי הוא הלומד רק מחמת הכרח? כאשר יום אחד לא יגיע המורה הקבוע ללמד ויגיע מורה אחר למלא את מקומו, התלמידים שבאמת אוהבים ללמוד יקשיבו היטב גם למורה המשלים, אך התלמידים שבאים מתוך הכרח, יקפצו על ההזדמנות וימצאו תירוצים לא

להכנס לשיעורים. והנמשל הוא בענין הנסיון לבדוק אם יהודי עובד את ה' מתוך אהבת ה' או רק משום שהוא מחויב בזה, כאשר מגיע נביא ואומר לעבוד עבודה זרה, מי שתמיד עובד מאהבה לא יתפתה להשתחרר מהכבלים וללכת אחרי אלהים אחרים, אך מי שאינו עובד מאהבה אלא מחמת ההכרח אם רק ישמע על אפשרות להשתחרר מעבודת ה' יקפוץ על ההזדמנות וילך לעבוד עבודה זרה. (אוהבי תורתך)

כִּי לֹא יִזְדַּחֵל אֲבִיּוֹן מִקֶּרֶב הָאָרֶץ עַל כֵּן אֲנֹכִי מִצֹּחַ לְאִמּוֹר פְּתוּחַ תִּפְתָּחוּ..

המחשבה על מצוקתו של העני: בספר 'מתוק לנפש' (לר' יצחק פרחי זצ"ל) מביא מעשה שמעתי שעני אחד בא לפני אדם גדול לשאול ממנו צדקה. ותיכף אמר החכם לתלמידיו תנו לו 'כי לא יחדל אביון מקרב הארץ'. וכשמוע העני כן, אמר לחכם אם יראה בעיני רוב מעלתו אני אפרש כוונת הכתוב. אמר לו החכם תפרש. אמר העני הכתוב מפליג בצער העני הפושט ידו ליטול מן הצדקה כי אין הפרש בינו לאותו אדם שקבור בארץ, וכמו שאמרו חז"ל עני חשוב כמת. וזה כוונת הכתוב 'כי לא יחדל אביון מקרב הארץ' אין חסר האביון מן המת שהוא בקרב [בתוך] הארץ. וכששמע החכם כן בכה על צער העני וכפל לו המתנה ופייסו בדברים ופטרו לשלום.

והוסיף בספר 'יוסף אברהם' וזה סיום הפסוק 'על כן אנכי מצוך פתוח' רוצה לומר כיון שצער האביון שהיה עשיר ונהפך עליו הגלגל הוא כל כך דומה למת לזה אמר 'מקרב הארץ' קרי ביה מקבר הארץ, לכן 'פתוח תפתח' בשתי ידיים 'לאחיק לעני ואביון'. וזה שאמר הכתוב 'כפה פרשה לעני' ביד אחת, 'וידיה שלחה' בשתי ידיים פירשה 'לאביון' וכמו שאמרו במס' כתובות (סז ע"ב) עיפינהו ושדרינהו [כפול אותם ושלחם] כי צרכיו רבים ע"כ נתון תתן לו. (יוסף אברהם, בית יעקב טראב-מסלתון)

בָּנִים אַתֶּם לָהּ אֲלֶכֶּיכֶם

את הסיפור סיפר הגאון ר' יחיאל מאיר צוקר שליט"א מתוך הספר 'דורש טוב' זהו סיפורו של בנו של אחד משופטי בית המשפט העליון שחזר בתשובה היום הוא משמש כמרצה בכיר ר"מ בישיבה ותלמיד חכם גדול.

הוא סיפר סיפור מדהים על הגורם המרכזי לחזרתו בתשובה הסיפור התחיל כשהצעיר החליט שהוא יצא לטיול בהודו קצת להתאווור בהודו יש חוק שאסור לאדם שבא לחוף הים להביא עמו משקאות חריפים מהבית אלא אם רצונו לשתות עליו לקנות זאת בקיוסק הממוקם על חוף הים, כך יכולים הזכיינים שזכו במרכז על ניהול הקיוסק לגבות מחיר מפולפל על כל פחית בירה, אדם שנתפס כשהוא מוציא פחית בירה מתיקו צפוי לקנס כספי גבוה. אבל לדאבונו הרב כל העולם יודע ש'ישראלי' הוא שם לוואי לטיפוס חצוף לא ממושמע משום ש"כשהם יורדים הם יורדים עד התהום", וגם מיודעינו החליט לא להיות 'פרייאר' ולא הסכים בשום פנים לשלם חמישה דולר על פחית בירה שעולה חצי דולר בחנות רגילה. וכמובן הביא איתו פחית מהבית בתוך התיק. דא עקא באותו רגע ששלף את הפחית מהתיק קפץ לעברו הודי אחד והחל לצעוק עליו באנגלית "גנב חצוף" ולאחר שסינן לעברו עוד כמה קללות מפיו, לפתע בבת אחת נעצר ופנה אליו: רגע, האם אתה יהודי? ומשהשיב בחיוב, החל הלה להתנצל סליחה לא התכוונתי לא התכוונתי לפגוע ביהודי.

היהודי מיהר להסתלק אך לאחר כמה דקות חזר ופנה אל אותו ישראלי ושאל האם תוכל לעשות לי טובה ולבוא איתי אל הכפר שלי, יש לי וספה ואני מבטיח לך שבדרך לכפר אכנס איתך לכל מיני אתרים מעניינים שתהנה מהם מאד, הרי באת לכאן כדי להנות, סמוך עלי ואתה תהנה. היהודי פשוט שיגע אותו עד שלבסוף הסכים, והוא עמד בהבטחתו הוא הכניס אותו לכל מיני מקומות מדהימים ביופיים, שאמנם האריכו את משך הנסיעה, אבל הדבר היה שווה בהחלט. בסופו של דבר הגיעו לכפר. לפי התנהגותם של התושבים שהתייחסו להודי בהדרת כבוד מסתבר שהוא היה 'המוכתר' של הכפר, הוא הורה לאורח לשבת על ספסל שעמד במרכז הכפר ולהמתין, הוא בעצמו נסע עם הווספה ועבר מבית לבית לקרוא לכל תושבי הכפר להתאסף ולבוא אל הספסל עליו ישב הבחור.

הודים כפרים תמימים סביב מיודעינו הישראלי, היהודי ירד מעל גבי הווספה השתיק את כולם ואמר להם: 'האיש שיושב כאן על הספסל הוא מהעם הנבחר הוא יהודי, הוא חלק מהעם שהאלוקים בחר בו'. כל הכפריים החלו להתרגש, להזיע, חלקם מיהרו להביא פרחים, וחלקם מיהרו לבתיהם להביא לו שקדים ואגוזים, מרוב התרגשות הם פשוט לא ידעו מה לעשות עם עצמם. אני מבקש שתבינו המשיך הלה לספר את סיפורו האישי: 'ישבתי שם חילוני גמור, עם קוצים ועגילים, ואמרתי לעצמי על מה הוא מדבר, על מה התרגשות הקהל, מה זה עם נבחר? במה אני שונה מהם? הרגשתי כל כך לא טוב עם זה, ונדרתי בליבי הדבר הראשון שאני עושה כשאחזור לארץ, הוא לברר מה המשמעות של להיות חלק מהעם הנבחר, ממה הם כל כך מתלהבים ומתפעלים. ואכן כששבתי ארצה ביררתי על מקום בו אוכל ללמוד על משמעות היותי בן העם הנבחר. שלחו אותי לסמינר של 'ערכים' וכך החל תהליך חזרתי בתשובה עד כאן הסיפור. (לקראת שבת כי תשא)